Notes d'abril

Aquest matí ha plogut, pluja d'abril damunt l'asfalt. Una mullena d'un gris groguenc ha empastifat l'escorça dels arbres i s'ha esmunyit per les canaleres com un despropòsit absurd. Els automòbils que passen, enfangats de pols sahariana, produeixen cacofonies sonores, però els ocells callen, escolten un solo de violí que ressona en un altaveu. Gota a gota, Bach es dissol en un matí de primavera.

Avui m'he despertat suat, somiava que havia perdut la cartera. Sempre m'ha preocupat extraviar les meves coses i per aquesta raó em palpo sovint les butxaques, per comprovar que tot està al seu lloc. La cartera a l'esquerra, el telèfon a la dreta i les claus al butxacó de la jaqueta. Tal com deia –no sé on– el poeta Vicenç Llorca, m'agrada percebre al meu voltant «la memòria tranquil·la dels objectes».

Mentrestant, el meu món, de sobte, s'ha tornat groc, els camps han acordat tots alhora tenyir-se del color de les flors de la colza i fins i tot les tórtores sembla que portin llaços d'or. L'olor de sofregit dels pobles es tenyeix de safrà i els jardins s'omplen de llimones. Les tiges del blat ja comencen a créixer sota el puny de les espigues i les roses es preparen per al seu gran dia de germanor en el país dels llibres.

Cada matí d'abril és diferent i no saps mai què t'espera més enllà del llindar de la porta. Ens ha tocat viure un temps complicat, però la primavera ho aguditza tot i ens fa enyorar èpoques aparentment més senzilles. Després de l'hivern, ens escomet la sensació d'haver-nos gastat ja tot el passat, el present i el futur, i que només ens resta continuar caminant per la inestable corda fluixa dels dies del calendari, però sabem que la vida, malgrat tot, espera que nosaltres construïm encara el bri d'esperança que la dignifica.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/04/11/notes-dabril/906635.html?utm_source=rss